

Zprávy a oznámení

Školení mladých kněží

V úterý 13. února se opět koná na českobudějovickém biskupství školení mladých kněží, jehož se zúčastní. V tento den tedy v Rožmitále nebude sloužena mše sv.

Dětská mše sv.

Mše sv. především pro děti a mládež bude poprvé v tomto roce sloužena v pátek 16. února 2007 v městském kostele. Začátek je jako obvykle v 18.00 hod.

Oprava střechy kostela

Střecha na farním kostele značně poškozená vichřicí byla ještě před příchodem sněžení urychleně opravena firmou Novadus. Tašky byly použity ze zásoby, která zůstala na půdě kostela od doby položení střechy před několika lety. Díky tomu stály práce jen 4596,- Kč. Zbývá však ještě na jaře opravit poškozené okapy a opadané či popraskané hřebenače. Firma Novadus přislíbila, že se i o tuto opravu postará. Mělo by to stát zhruba 11.000,- Kč. Peníze by měly být farností uhrazeny z havarijního fondu na biskupství.

Oprava varhan městského kostela se komplikuje

Chtěl bych na tomto místě poděkovat všem dárkyním a dárcům, kteří dosud přispěli na opravu varhan v městském kostele. Jejich oprava není dosud skončena, neboť nedokonalý pneumatický systém má mnoho úskalí a vyžaduje skutečně jemnou regulaci. A tato není možná bez dokonalého utěsnění všech olověných trubiček, kožených míšků a dřevěných součástí, které jsou ve velkém napadeny červotočem. Varhanář König již vyrobil zcela nové mezirelé (rozvodná dřevěná krabička s regulací), ovšem kůži, kterou zde použil, bude nutno nahradit ještě mnohem kvalitnější a dražší, neboť tento systém je velice citlivý a jakákoliv odchylka vede k dalším poruchám projevujícím se i na jiných místech stroje. Zcela se zde potvrzuje, že pneumatický systém varhan je oproti tomu mechanickému mnohem komplikovanější a tudíž i poruchovější, a proto nikdy nedosáhne kvalit systému mechanického, který mají např. starorožmitálské varhany. Prosím tedy další ochotné dárcce, jimž není lhostejný osud městských varhan, o příspěvky na jejich opravu, neboť je pravděpodobné, že původní rozpočet bude nutno poněkud překročit.

Úmysly mší svatých od 5. do 18. února 2007

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 5.2.	mše sv. není	Po 12.2.	mše sv. není
Út 6.2.	Za Annu a Josefa Hulmanovy	Út 13.2.	mše sv. není
M		M	
St 7.2.	Za uzdravení nemocného	St 14.2.	Za duše v očistci
M		M	
Čt 8.2.	Za Miladu Folaufovou	Čt 15.2.	Za Marii a Jiřího Pavlačkovy
M		m	
Pá 9.2.	Za Boženu Brandlovou a syna Josefa	Pá 16.2.	Za Jarmilu Liškovou, Vilmu Klemovou, jejich rodiče a rodiče Liškovy
M		M	
So 10.2.	Za rodinu Janouškovu, Marii Skopečkovou a Zdeňka Haase	So 17.2.	Na dobrý úmysl (volná intence)
M		M	
Ne 11.2.	Za farnosti	Ne 18.2.	Za Marii a Františka Kovaříkovy a jejich děti
R		R	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 14. 2. 2007. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 2 Ročník IV

4. února 2007

11. února – památka Panny Marie Lurdské

O svátku Panny Marie Lurdské se můžeme zamyslet nad úlohou mariánských zjevení v dějinách spásy a také nad tím, proč se Panna Maria začala tak často zjevovat právě v 19. století.

Máme dva druhy zjevení: Jeden se nazývá „revelatio“ a můžeme říci, že to je v uvozovkách „velké zjevení“, Boží zjevení ve vlastním smyslu, tedy to, co Bůh lidem přímo sdělil a bez čeho není možno možné dosáhnout spásy. Takovým zjevením bylo setkání Hospodina s Abrahámem, předání desatera Mojžíšovi, celý život, působení a kázání Pána Ježíše, listy sv. Pavla nebo vidění sv. apoštola Jana na Patmu. Celé toto velké zjevení najdeme v Písmu svatém a církevní tradici. Určeno je všem lidem všech časů a vlastně na něm spočívá celá církev. Věřit v ně by měl každý křesťan a plně dostačuje k tomu, abychom mohli dojít spásy. Dnes už je definitivně uzavřené, skončilo totiž smrtí posledního apoštola a až do konce světa k němu nebude nic přidáno.

Vedle tohoto nesmírně významného Božského oslovení existuje ještě jeden druh zjevení, který se nazývá „apparitio“. Říká se mu také soukromé zjevení a to nikoliv proto, že by nebylo určeno pro větší okruh lidí, ale proto, že církev nikoho nezavazuje k tomu, aby v ně věřil. Toto zjevení nepřidává nic nového k tomu, co najdeme v Písmu svatém a v tradici církve, a člověk může dojít do nebe i bez něho. Je tedy soukromou věcí každého křesťana, zda v toto zjevení bude či nebude věřit. Může jeho víru obohatit a pomoci mu na cestě k Bohu, ale je na něm, zda se pro ně rozhodne. Někteří teologové radí nazývat tato setkání s Ježíšem, Matkou Boží či svatými raději „vidění“.

Zjevení Panny Marie v Lurdech sv. Bernadettě v roce 1858 patří tedy do kategorie těchto druhých zjevení. Panna Maria nepřišla hlásat nové evangelium, ale upozornit na to, které máme. Proč se začala zjevovat a mluvit tak naléhavě právě v 19. století a zrovna ve Francii? Myslím si, že jasným důvodem je šířící se ateismus. Nikdy v dějinách a na žádném místě se do té doby nestala naprostá nevíra v Boha tak masovou záležitostí. Ateisté bývali doposud vždy jen osamocení podivínští jedinci. Ale po Velké francouzské revoluci se ateismus nesmírně rozšířil i mezi obyčejnými lidmi a právě to vyvolalo obavu Panny Marie o osud jejích dětí. Můžeme říci, že se ujala úlohy, kterou hráli ve Starém zákoně proroci. Oni upozorňovali a prosili Božím jménem Izraely, aby se vrátili k Mojžíšovu zákonu, aby zachovávali desatero, milovali Boha a bližního. Oznamovali i nepřijemné následky, které bude jejich nevěra mít pro ně samé i pro jejich děti. Zrovna tak dnes Královna proroků prosí a upozorňuje na evangelium svého Syna. Neříká nic jiného než: „obraťte se, modlete se, milujte Boha a bližního.“ Tresty, kterými se při těchto zjeveních hrozí nejsou nic jiného, než následky našich vlastních hříchů, které na sebe přivoláváme. Není to pomsta Boží, ale naše vlastní hloupost a zloba, která je způsobí. Abychom však neztráceli naději a nemysleli si, že svět jde neodvratně do záhuby, koná na místech mariánských zjevení Bůh prostřednictvím Panny Marie velké zázraky, především uzdravení. Můžeme v tom vidět důkaz toho, že Bůh má stále dost síly k uzdravení celého světa, chce však, abychom s ním na tom spolupracovali. Hlavním poselstvím všech mariánských zjevení je: „Nebojte se, Matka Boží je s námi, ať se děje, co se děje, věřte evangeliu a dojdete do nebe.“

P. Ivo Prokop

Nahlédnutí do farní statistiky

Začátek nového roku je opět dobrou příležitostí, abychom se podívali, jaký byl rok předchozí. Proto nebude jistě na škodu zveřejnit některé statistické údaje týkající se naší farnosti:

Udělené svátosti křtu	21
Církevní sňatky	2
I. svatě přijímání	8
Dětské mše sv.	6
Biřmování	1
Církevní pohřby:	14 (do země 13, kremace 1)
Pomazání nemocných:	29 (individuálně 9, spol. v domově důchodců a v kostele 20)
Na křest se u nás nepřipravuje žádný katechumen.	

Na tomto místě bude také vhodné uvést jakousi finanční uzávěrku za rok 2006 v naší farnosti. K 1. lednu roku 2006 začínala farnost s finančními prostředky ve výši 374.470,39 Kč.

Celkem příjmy za rok 2006 činily 580.481,81 Kč

V kostelních sbírkách se celkem vybralo 182.855,- Kč a fyzické osoby věnovaly finanční dary ve výši 50.000,- Kč. Ze sbírek mimo jiné Charita obdržela 6.739,- Kč. Na potřeby diecéze jsme poukázali 4.191,- Kč. Sběrka na bohoslovce přinesla 5.089,- Kč. Sběrka na misie činila 7337,- Kč. Sběrka na „svatopetrský haléř“ dosáhla 5.054,- Kč. Odvody diecézi tvořily 53.248,- Kč. Celkem jsme odeslali sbírky a odvody ve výši 88.486,- Kč.

Jaké byly výdaje na opravy? V uplynulém roce činily výdaje na opravy památek (především rekonstrukce kamenné křtitelnice ve farním kostele a oprava chodby na faře) 236.484,- Kč. Ostatní opravy stály 32.065,- Kč. Středočeský kraj nám přispěl 50.000,- Kč a Biskupství českobudějovické nám poslalo příspěvek na opravy fary ve výši 130.000,- Kč.

Celkem výdaje za rok 2006 činily 575.316,50 Kč

Příjmy převýšily výdaje o 5.165,31 Kč. Průběžné položky na konci roku činily -15.878,- Kč. Naše farnost tedy vstoupila do roku 2006 s finančními prostředky ve výši 363.757,70 Kč.

Za všechny dary a příspěvky do sbírek upřímně děkuji a prosím, aby Bůh odplatil dárčům jejich štědrost.

P. Ivo Prokop, administrátor

Z historie 48. část – P. František Roubík (5.)

Prosba P. Roubíka za brzký konec války, kterou jsme končili minulý díl našeho historického seriálu, byla jistě prosbou všech zdejších obyvatel. Válka však pokračovala, ale žít a pracovat museli místní farníci dál, bez ohledu na okolnosti. Veliký nápis na 128. straně farní kroniky „*Obnovení hlavní oltář*“ je důkazem toho, že i ve válečných letech se našly prostředky a síly k nemalým opravám. „*Po pokrytí celé podlahy farního kostela, aby učiněn byl počátek s obnovou vnitřku téhož kostela, dal beneficiát pozlatiti, obnoviti a natřiti krásný oltář hlavní, tajemství Povýšení sv. Kříže zasvěcený. Oltář se všemi sochami a příslušenstvím velmi jemně, čistě a vkusně štafiroval Adolf Matouš, pozlacovač v Českých Budějovicích, Pražská silnice č. 2 za cenu 800,- K, kterou zaplatil farář z ofěr kostelních.*“

Zcela jiným rukopisem provedený zápis s datací 23. 5. 1916 „*Z delegace bis. vikáře Frant. Šacha Konsist. rada děkan v Březnici*“, je důkazem dodnes běžné praxe v psaní kroniky. Tou je zapisování jednotlivých událostí s určitým časovým odstupem, snad aby byly prosty aktuálního soudu, který se s odstupem času může změnit (viz zápis o vypuknutí války z minulého čísla FZ). Jinak by se jistě nemohl o dva roky mladší zápis březnického děkana ocitnout před odstavcem věnovaným smrti papeže v r. 1914.

„*Dne 20. srpna 1914 zemřel sv. Otec Pius X. Narodil jako syn chudého obecního sluhy v Riese dne 2. června 1835 a slul Josef Sarto (Giuseppe Melchiorre Sarto – pozn.). Papežem jmenován 4. srpna 1903. Jeho heslo bylo: „Obnoviti všecko v Kristu.“ O jeho zvolení jsme se mohli dočíst v č. 9/III Farního zpravodaje. Jeho volba se ukázala velice šťastnou. Ostatně, takto o něm psal Ottův slovník naučný: „Jeho pontifikát byl soustředěn k vnitřní konsolidaci církve a k prohloubení*

náboženského života. Pius X. byl především knězem prostého a bezúhonného života, takže byl zahájen informační proces o jeho beatifikaci. Jeho dekrety mají po této stránce trvalý náboženský význam, zvláště jeho ustanovení o kultu eucharistickém, zvl. jeho výzvy k častému, ba dennímu přijímání laiků a k častému a časnému přijímání dětí. (Je zajímavé, že tento požadavek kdysi předkládali Čechové sněmu basilejskému při jednání o kompaktátech.) Postaral se o nové vydání katechismu, dal iniciativu pro novou redakci církevního práva, pro studium bible rozvinul mocné snahy charitativní a liturgické atd. Sem náležejí i jeho opatření administrativní, jako byla jeho reforma kurie a zosřtená ustanovení o kněžské kázni. Velmi ostře vystoupil proti modernismu, totiž proti snahám slevovat s dogmat pod nátlakem přírodovědeckých hypotéz v době nejvšestšího vzepětí racionalismu a pozitivismu. Po stránce politické i on trval vůči Italii na znovuzřízení církevního státu, ale nepřál si zřízení katolické strany. Jeho státní sekretář Merry del Val opustil ústupnou linii Rampollovu vůči Francii a dal událostem dozrát, takže došlo k úplné roztržce mezi Francií a Vatikánem. Pius X. provedl řadu svatořečení, mezi jiným prohlásil za svatého našeho krajana blahoslav. Klementa Hofbauera-Dvořáka z Mor. Budějovic, který uvedl do Rakouska kongregaci redemptoristů. Tvrdí se o něm, že zemřel žalem nad vypuknutím svět. války.“ A my k tomu můžeme dodat, že byl prvním papežem od Pia V., který byl prohlášen za svatého (r. 1954). Jako svatý se stal patronem papežského díla, esperantistů a svatého dětství. Jeho svátkem je 21. srpen.

Vraťme se však k farní kronice, neboť se v ní mj. dovíme jméno jeho nástupce. A bude nám velice povědomé, neboť my jsme nyní současníky papeže téhož jména, avšak s číslovkou o jednu vyšší. P. Roubík píše: „*Za papeže zvolen dne 3. září svatý Otec Benedikt XV. Narodil se v Janově 21. listopadu 1854 a obdržel na křtu sv. jméno Jakub (markýz della Chiesa) (Giacomo della Chiesa – pozn.). Rodiče Josef, Johanna, markýza Migliorata. Posvěcen na kněze 21. prosince 1878. dne 16. 12. 1907 arcibiskupem v Bologni a 22. 12. 1907 od sv. Otce Pia X. v kapli sixtinské posvěcen na biskupa. Dne 25. května 1914 kardinálem.“ Závorka s poznámkou „*Arci*“ je zřejmě odkazem na zdroj těchto informací, z něhož pisatel kroniky čerpal. Zhodnocení pontifikátu nového papeže provedeme, tradičně, až později.*

Bez jakéhokoliv odsazení a nadpisu pokračuje P. Roubík popisem dalších událostí osudného roku 1914. A nemůže si nevšimnout vlivu války a jejích důsledků. „*Váleční uprchlíci polští z Haliče byli ubytováni v Starém Rožmitále v obecním domě č. 27. a v některých přífařených obcích. Dva Rusíni uprchlíci byli ve Vranovicích v č. 18. a odtud přišli na faru, kde několik měsíců pobývali, než odešli na vojnu. Byl to (následuje vynechané místo na křestní jméno – pozn.) Petrucha, ženatý hospodář a zpěvák v kostele a Štěpán Dobřanský, studující VII. gym. třídy, nadaný jinoch. Oba velmi hodní, kteří žádné práce při zemědělství se neštítali. Uprchlíci Italští z jižních Tyrol bydleli v Rožmitále v Panské ulici č. (následuje vynechané místo – pozn.) (v domě pí Teresie Černé. Jména některých:“ A zde je opět vynechané místo, které už nikdy nebylo zaplněno. „*Vypsána byla I. válečná půjčka. Arcibiskupové a biskupové rakouští poslali na Hod Boží vánoční 1914 duchovním svých diecesí pastýřský list a téhož dne vydali věřícímu lidu jiný pastýřský list.*“*

Posledním zápisem věnovaným roku 1914 se již pisatel od válečných témat vrací zpět, k běžným záležitostem. „*Kolna dřevěná při stodole farní vystavěna od faráře, ježto kníž. arcib. ústřední Kancelář, resp. arcib. rada Jan Homolka kolnu tu stavěti nechťel.*“ Stavba hospodářských budov na zdejší faře zřejmě nebyla na arcibiskupském úřadě na pořadu dne již hodně dlouho. A tak musel farář vše podniknout sám. Co však byly tahanice s úředníky proti válečným útrapám!

První zmínka k novému roku 1915 nebyla a ani nemohla být nijak radostná. Válka pokračovala, ve velkém se umíralo na frontách a v Čechách zemřeli také první váleční uprchlíci, lidé s domovem vzdáleným stovky kilometrů. „*Dne 21. ledna 1915 zemřela v Starém Rožmitále č. 27 v obecním domě Marie Šlarf-ová, polská uprchlice ve válce, vdova po ř. Filipu Šlarfovi, tesaři v Přemyslu, Zelená ul. č. 37., rodem Krulikovská z Přemyslu v Haliči, u věku 68 let. Zaopatřena byla dne 14. 1. 1915 od faráře a od téhož dne 24. 1. pohřbena. K pláči dojemný byl osud chudé opuštěné stařenky, která se nenadála, kde a za jakých přesmutných okolností odejde ze světa.*“

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová